

ние и не е била тѣй близо да загине, — казва единъ воененъ историкъ (Жомини),

Подъ влиянието на тѣзъ очевидни опасности, комисаритѣ на общинскитѣ събрания отъ цѣла Франция, които се бѣха събрали въ Парижъ за да признаятъ новата конституция, поискаха свикванието подъ знамена на всичкитѣ граждани способни да носятъ оръжие. Конвента се поколеба да земе таквазъ смѣла мѣрка и даде въпроса да се разгледа въ комитета на общественното спасение. Тогава повикаха и Карно и слѣдъ дванадесетъ дена бѣше издадено постановлението за повикване подъ оръжие всичкитѣ граждани. „Това спаси Франция“, каза петъ години по-послѣ генералъ Журданъ.

Тримата члена отъ комитета на общественното спасение, които бѣха специално натоварени съ военнтѣ дѣла, Карно, Робертъ Ливде и Приоръ (отъ Котъ д'Оръ) веднага почнаха да дѣйствувать. Трѣбваше да се обединятъ най раздорнитѣ елементи, да се слѣятъ новобранцитѣ съ войницитѣ отъ разни срокове. Карно уреди тоя хаосъ; той обучи събрания контингентъ за да искара на явѣ способнитѣ, създаде прѣкрасни генерални щабове, и турна на чело на републиканскитѣ дружини неизвѣстни до навечерието генерали, които показаха блѣскави дарби и запазиха независимостта на отечеството.

На тѣзи млади началници; на тие импровизировани войници старата тактика не повасяше; тя можаше да ги докара до лошо положение спрямо прускитѣ и австрийски генерали. Тѣ имаха нужда отъ новъ способъ за бой, който да смутеше подобни противници и който да дадеше просторъ на буйността на пѣргавата младежъ; трѣбваше имъ бързъ успѣхъ който би могълъ да вдѣхне увѣренность въ силитѣ имъ.

И Франция прѣдстави не бивало още въ историята зрѣлище: цѣлата нация се обърна на армия, чието главно